

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-3801/2024-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izjaviteljice i Nevenke Marković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja STEČAJNA MASA IZA MEPLING d.o.o. u stečaju, OIB 97199888619, Split, Mažuranićevo šetalište 35, kojeg zastupa stečajna upraviteljica Anči Bašić, a nju punomoćnica Marija Jerončić Mandić, odvjetnica u Splitu, protiv tuženika SVETICE-CENTAR d.o.o., Split, Gundulićeva 26, OIB 57501053709, kojeg zastupa punomoćnik Igor Grubišić, odvjetnik u Zagrebu, radi pobijanja pravne radnje stečajnog dužnika i isplate, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-398/2023-17 od 17. srpnja 2024., u sjednici vijeća održanoj 9. listopada 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-398/2023-17 od 17. srpnja 2024. u točkama I. i II. izreke.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-398/2023-17 od 17. srpnja 2024. u točki IV. izreke u dijelu daljnjeg troška spora i sudi:

Nalaže se tuženiku da pored dosuđenog troška spora u iznosu od 15.286,63 EUR naknadi tužitelju daljnji trošak u iznosu od 80.699,76 EUR (osamdesettisuća-šestodevedesetdevet eura i sedamdesetšest centi) s pripadajućom zateznom kamatom od 14. siječnja 2024. do isplate.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju žalbeni trošak u iznosu od 3.802,22 EUR (tritisućeosamstodva eura i dvadesetdva centa) u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-398/2023-17 od 17. srpnja 2024. suđeno je:

„I. Utvrđuje se da je bez učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika MEPLING d.o.o. u stečaju Split, Sporazum o otkupu potraživanja zaključen između MEPLING d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelja-cedenta i SVETICE - CENTAR d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelja-cesionara zaključen dana 31. prosinca 2003., ovjeren kod javnog bilježnika Mire Rubić pod br. OV 203/04 od 14. siječnja 2004.

II. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana vratiti u stečajnu masu tužitelja sve imovinske koristi koje je stekao temeljem Sporazuma o otkupu potraživanja zaključen dana 31. prosinca 2003. i to iznos od 500.069,01 EUR (3.767.769,96 kn), sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 01. ožujka 2004. do 31. srpnja 2008. po stopi propisanoj Uredbom o visini stope zakonske zatezne kamate, od 01. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 31. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

III. Odbija se tužbeni zahtjev kojim se nalaže tuženiku da u roku od osam dana vrati u stečajnu masu tužitelja sve imovinske koristi koje je stekao temeljem Sporazuma o otkupu potraživanja zaključen dana 31. prosinca 2003. za iznos od 430.766,33 EUR (3.245.608,91 kn), sve sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. ožujka 2004. pa do isplate.

IV. Dužan je tuženik u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 15.286,63 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena.“

2. Prvostupanjski sud je zaključio da je osnovan tužbeni zahtjev za pobijanje pravne radnje dužnika, Sporazuma o otkupu potraživanja koji su 31. prosinca 2003. zaključili Mepling d.o.o. Split, kao prodavatelj-cedent i Svetice-centar d.o.o. Split, kao otkupitelj-cesionar, budući da je iz izvedenih dokaza utvrdio da su ispunjene opće pretpostavke propisane odredbom čl. 127. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ) i posebne iz čl. 131. st. 1. i čl. 136. SZ-a za pobijanje te pravne radnje, te da je na temelju čl. 141. st. 5. SZ-a tuženik dužan vratiti u stečajnu masu korist koju je stekao pobijenom pravnom radnjom. Utvrdio je da je tuženik naplatom prenesenog dijela tražbine stekao korist u iznosu od 500.069,01 EUR koju je dužan vratiti tužitelju

s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, dok je za preostali dio zahtijevanog iznosa odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Protiv presude obje stranke su pravovremeno podnijele žalbe.

4. Tuženik svojom žalbom pobija presudu u točkama I., II. i IV. izreke zbog svih razloga iz čl. 353. Zakona o parničnom postupku. U bitnom navodi da niti u ponovnom suđenju prvostupanjski sud, unatoč uputama drugostupanjskog suda iz rješenja poslovni broj PŽ-5482/2020-4 od 5. studenog 2021., nije pravilno utvrdio odlučne činjenice. Ponavlja navode isticane tijekom postupka kako je ugovor o cesiji proizvodio pravne učinke od sklapanja 1. Sporazumom o otkupu potraživanja od 18. siječnja 2002. i da je s obzirom na to da je tim sporazumom ugovorena visina otkupnine, koju je tuženik i isplatio, neprihvatljiv zaključak prvostupanjskog suda kako glede osnovanosti zahtjeva za pobijanje 2. Sporazuma o otkupu potraživanja sklopljenog između stranaka 31. prosinca 2003. tako i glede visine novčanog zahtjeva za povrat stečene koristi. Ističe kako prvostupanjski sud u ponovnom suđenju nije utvrđivao koji je od dva nesporno sklopljena sporazuma o otkupu potraživanja na snazi, onaj od 18. siječnja 2002. ili onaj od 31. prosinca 2003. Prema njegovom shvaćanju to je ugovor o cesiji sklopljen 18. siječnja 2002., pa s obzirom na to da se radi o naplatnom pravnom poslu smatra da je primjenom odredbe čl. 131. st. 3. SZ-a tužbu trebalo odbaciti. Nadalje, navodi da je pogrešno utvrdio prvostupanjski sud da su u vrijeme sklapanja 2. Sporazuma o otkupu potraživanja od 31. prosinca 2003. bile ispunjene opće pretpostavke za njegovo pobijanje jer je pogrešno utvrđena činjenica o postojanju presumirane namjere oštećenja vjerovnika na strani tuženika, jer se u konkretnom slučaju ustupa tražbine radilo o naplatnom pravnom poslu na osnovu kojeg je tužitelj za izvršeni ustup tražbine od tuženika primio odgovarajuću naknadu po 1. Sporazumu tako da do oštećenja vjerovnika i umanjenja imovine tužitelja nije niti moglo doći. Ukazuje na počinjenu bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku navodeći da je određeno dopunsko vještačenje protivno načelu zloupotrebe procesnih prava stranaka, te da je izreka presude nerazumljiva, proturječna sama sebi i razlozima presude, i ne može se ispitati, budući da tužitelj nije dokazao da je 1. Sporazum stavljen izvan snage niti da je 2. Sporazumom ugovorena veća cijena za ustup tražbine od one iz 1. Sporazuma, a unatoč tome je prihvaćen tužbeni zahtjev. Zatim ističe da o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava i zapisnika, navodeći da je suprotno shvaćanju prvostupanjskog suda tuženik dokazao da je njegova isplata tuženiku veća od iznosa ustupljene tražbine jer su prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka uplate tuženika identično knjižene u poslovnim knjigama obje parnične stranke. Odluku o troškovima spora osporava zbog odluke o glavnoj stvari. Osim toga, smatra da su neosnovano tužitelju priznati kao potrebni za vođenje spora troškovi sastavljanja podnesaka od 7. studenog 2022. i 12. ožujka 2024. te zastupanja na ročištu od 19. listopada 2023. te da je s obzirom na omjer uspjeha u sporu trebalo obvezati tužitelja da naknadi troškove tuženiku. Predlaže preinačiti pobijanu presudu na način da se odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužitelju da nadoknadi tuženiku parnični trošak računajući i žalbeni trošak u iznosu od 20.029,72 EUR.

5. Tužitelj, pak u svojoj žalbi osporava odluku o troškovima postupka sadržanu u IV. izreke zbog pogrešne primjene materijalnog prava iz odredbe čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku. U žalbi u bitnom navodi kako je prvostupanjski sud odlučujući o djelomičnom uspjehu stranaka uzeo u obzir samo novčanu visinu koristi koja je suđena (točku II. i III. izreke) pri tome ne vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva. Smatra da je pravilnom primjenom odredbe čl. 154. st. 2. Zakona o parničnom postupku, s obzirom da je tužitelj uspio 100% s osnovom zahtjeva i 55% s visinom dosuđenog iznosa, što tužitelju daje omjer uspjeha od 77,5%, dok uspjeh tuženika iznosi 22,5%, sukladno tim omjerima trebalo dosuditi trošak tužitelju. Predlaže preinačiti točku IV. izreke i pravilno dosuditi trošak razmjerno uspjehu stranaka. Zahtjeva žalbeni trošak u iznosu od 3.802,22 EUR.

6. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

7. Žalba tuženika nije osnovana.

8. Žalba tužitelja je osnovana.

9. Pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

10. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Sporazum o otkupu potraživanja zaključen 31. prosinca 2003. između Mepling d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelja-cedenta i Svetice-centar d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelja-cesionara, te zahtjev da tuženik vrati u stečajnu masu korist koju je stekao pobijanom pravnom radnjom.

11. U ovoj pravnoj stvari već je bila donesena prvostupanjska presuda poslovni broj P-17/20-22 od 13. studenog 2020. kojom je tužbeni zahtjev bio prihvaćen u cijelosti. Ta presuda je ukinuta rješenjem ovoga suda poslovni broj PŽ-5482/2020-4 od 5. studenog 2021. i predmet vraćen na ponovno suđenje. U ponovljenom suđenju prvostupanjski je sud nakon ocjene izvedenih dokaza zaključio da je zahtjev za pobijanje pravne radnje dužnika osnovan, a nakon izvedenog dokaza vještačenjem na okolnost koristi koju je tuženik stekao naplatom prenesene mu tražbine, djelomično je prihvatio zahtjev za isplatu iznosa od 500.069,01 EUR, a odbio zahtjev za isplatu preostalog iznosa od 430.766,33 EUR.

O žalbi tuženika.

12. U žalbenoj fazi postupka nije sporno da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen 9. siječnja 2009. te da je rješenjem poslovni broj St-1/09 od 4. rujna 2009. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem, kao i da je prema potvrdi banke račun tužitelja bio u neprekidnoj blokadi od 19. svibnja 1998.

13. Nije sporno da su Mepling d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao prodavatelj-cedent i Svetice-centar d.o.o. Split, Gundulićeva 26, kao otkupitelj-cesionar sklopili dva sporazuma o otkupu potraživanja i to 1. Sporazum 18. siječnja 2022. i 2. Sporazum 31. prosinca 2003.

14. Sporno je kada je doista sklopljen ugovor o cesiji i shodno tome jesu li ispunjene pretpostavke za pobijanje 2. Sporazuma, a što je predmet ovog spora.

15. U pravu je tuženik da glede te sporne činjenice prvostupanjski sud nije pravilno i potpuno utvrdio odlučne činjenice, ali ih je moguće utvrditi iz podataka u spisu.

16. Iz 1. Sporazuma o otkupu potraživanja od 18. siječnja 2002. proizlazi da Mepling d.o.o. kao cedent izjavljuje da ima potraživanje od dužnika MORH-a s osnove utuženih kamata u iznosu od 2.902.634,25 kn o kojem se vodi parnični postupak u predmetu poslovni broj P-6500/98 te da spor nije okončan. Tuženik je otkupio to potraživanje za iznos koji će stranke naknadno dogovoriti. U čl. 4. je navedeno da cesionar Svetice-centar d.o.o. može temeljem tog Sporazuma stupiti na mjesto cedenta Meplinga d.o.o. u sudskom postupku koji se vodi kod Općinskog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-6500/98.

17. Iz sadržaja navedenog ugovora o cesiji proizlazi da je vjerovnik Mepling d.o.o. cedirao tuženiku tražbinu o kojoj je tekla parnica. U pravu je tužitelj da cesijom tražbine prijašnji vjerovnik prestaje biti vjerovnik. Stoga od trenutka ustupa tražbine on više ne može u parnici uspjeti sa zahtjevom da tu tražbinu dužnik njemu ispuni nego je u slučaju kad novi vjerovnik ne stupi u parnicu na temelju odredbe čl. 195. ZPP-a trebao promijeniti tužbeni zahtjev.

18. Tuženik kao otkupitelj nije stupio u parnicu u kojoj se vodio spor o ustupljenoj tražbini, a parnica je dovršena na način da je pravomoćnom presudom poslovni broj P-6500/98 od 13. studenog 2003. naloženo MORH-u isplatiti upravo Meplingu d.o.o. iznos od 2.902.634,20 kn s pripadajućim kamatama kao i troškove spora. Nadalje, tuženik je tijekom postupka naveo da su zbog neizvjesnosti uspjeha Mepling d.o.o. u navedenoj parnici, stranke nakon donošenja pravomoćne presude sklopile novi Sporazum o otkupu potraživanja od 31. prosinca 2023.

19. Ugovorom o cesiji (čl. 80. zakona o obveznim odnosima) se u pravilu prenose dospjele tražbine, ali se mogu prenositi i buduće kad je dovoljno vjerojatno da će se u budućnosti ostvariti. U konkretnom slučaju je očigledno postojala neizvjesnost pa je do sklapanja ugovora o cesiji doista i došlo nakon donošenja pravomoćne presude o tražbini koja je predmet ustupanja, dakle sklapanjem Sporazuma o otkupu potraživanja od 31. prosinca 2023.

20. Iz Sporazuma o otkupu potraživanja od 31. prosinca 2023. proizlazi da cedent Mepling d.o.o. izjavljuje da ima potraživanje od Republike Hrvatske - Ministarstva obrane (MORH-a) prema presudi Općinskog suda u Zagrebu poslovni broj P-6500/98 od 13. studenog 2002. i presudi Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-1504/03-2 od 2. prosinca 2003. te da Svetice d.o.o. otkupljuju potraživanje

prodavatelja u iznosu 2.902.634,25 kn s pripadajućim zateznim kamatama i dosuđene troškove u iznosu od 273.722,20 kn za iznos koji će se naknadno utvrditi aneksom ugovora. Pod točkom 4. sporazuma je ugovoreno da otkupitelj-cesionar temeljem tog sporazuma stupa na mjesto prodavatelja-cedenta po presudi Općinskog suda u Zagrebu poslovni broj P-6500/98 od 13. studenog 2002.

21. Dakle, ugovor o cesiji je sklopljen 31. listopada 2003. i tada je tuženik stupio na mjesto prijašnjeg vjerovnika, dok nije sporno, da stranke nisu sklopile aneks ugovora kojim bi bio ugovoren iznos otkupnine.

22. Prema tome, u konkretnom slučaju se, suprotno navodima tuženika, ne radi o naplatnom pravnom poslu pa se na pobijanje predmetnog ugovora o cesije ne primjenjuje rok propisan odredbom čl. 131. st. 3. SZ-a.

23. Stoga je odlučujući o pobijanju predmetnog ugovora pravilno prvostupanjski sud utvrđivao, osim ispunjenja općih pretpostavki za pobijanje propisanih odredbom čl. 127. SZ-a te posebne pretpostavke iz odredbe čl. 131. st. 1. i 2. i čl. 136. SZ-a.

24. Pravilno je zaključio prvostupanjski sud da namjeru oštećenja vjerovnika u trenutku zaključenja Sporazuma od 31. prosinca 2003. nije bilo potrebno dokazivati, budući da je zakonski zastupnik tužitelja Jerko Bošnjak u vrijeme sklapanja sporazuma i otvaranja stečaja nad tužiteljem bio istovremeno i zakonski zastupnik i član društva tuženika, te mu je (prema njegovom iskazu) bilo poznato da je tužiteljev račun bio u neprekidnoj blokadi od svibnja 1998. godine. Dakle, radi se o bliskoj osobi iz čl. 136. st. 2. t. 1. SZ-a koja je imala saznanje o nesposobnosti za plaćanje dužnika. Dužnik je znao da se tom radnjom oštećuju vjerovnici jer je prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka u vrijeme sklapanja pobijane radnje račun dužnika bio blokiran za iznos od 5.737.691,46 kn, dakle daleko veći iznos od iznosa prenesene tražbine. Osim toga, pobijanom radnjom je došlo do oštećenja vjerovnika, budući da ukupni iznos utvrđenih tražbina stečajnih vjerovnika iznosi 10.468.511,98 kn, a stečajni dužnik nema nikakve imovine (rješenjem od 30. ožujka 2017. obustavljen i zaključen stečajni postupak zbog nedostatnosti stečajne mase).

25. Prema tome, pravilno je utvrdio prvostupanjski sud da su ispunjene sve opće i posebne materijalno pravne pretpostavke za pobijanje predmetne pravne radnje dužnika, budući da je pravna radnja poduzeta 10 godina prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, da se pravnom radnjom oštećuju vjerovnici u njihovoj ukupnosti jer je tom radnjom umanjena imovina tužitelja za iznos koji je tuženik naplatio na temelju te pravne radnje, radnja je poduzeta s namjerom da se oštete vjerovnici (namjera se presumira), a krajnji rezultat pobijanja se očituje u mogućnosti namirenja vjerovnika.

26. Visinu iznosa (koristi) koju je tuženik dužan vratiti u stečajnu masu na temelju odredbe čl. 141. st. 5. SZ-a, prvostupanjski sud je utvrdio iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka.

27. Nesporno je da je tuženik od MORH-a na temelju pobijanog pravnog posla po pravomoćnoj presudi poslovni broj P-6500/98 od 31. prosinca 2002. naplatio dosuđeni iznosu od 2.902.637,25 kn s pripadajućim zateznim kamata i troškovima, te da je nakon toga po izjavljenoj reviziji odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-347/04 od 21. lipnja 2005. ukinuta presuda poslovni broj P-6500/98 od 31. prosinca 2002. u dijelu zahtjeva za isplatu iznosa od 970.417,40 kn s pripadajućim kamata i dosuđenih troškova spora, dok je revizija odbijena u odnosu na preostali iznos od 1.932.216,85 kn s pripadajućim zateznim kamata. U ponovnom suđenju je presudom Trgovačkog suda u Splitu od 13. prosinca 2011. odbijen zahtjev za isplatu iznosa od 970.417,40 kn s pripadajućim kamata, nakon čega je tuženik vratio MORH-u iznos koji je naplatio na temelju pravne osnove koja je kasnije otpala (dio glavnice u iznosu od 970.417,40 kn i troškove sve s pripadajućim kamata).

28. Tužitelj je s obzirom na navedeno smanjio zahtjev za povrat imovinske koristi, a tuženik se protivio djelomičnom povlačenju tužbe, zbog čega je sud meritorno odlučio o cjelokupnom zahtjevu.

29. Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka prvostupanjski sud je utvrdio da je tuženik naplatom prenesene mu tražbine i to glavnice u iznosu od 1.932.216,85 kn / 256.449,25 EUR s pripadajućom zateznom kamatom, koju je vještak obračunao od dana dospijeca glavnice do dana kada je izvršena naplata od strane MORH-a, dakle iznosa od 1.835.553,07 kn / 243.619,76 EUR stekao imovinsku korist u ukupnom iznosu od 500.069,01 EUR, te je pravilnom primjenom odredbe čl. 141. st. 5. SZ-a naložio tuženiku da taj iznos s pripadajućim kamata vrati u stečajnu masu.

30. Tuženik nije osporio navedeni obračun, a drugi žalbeni navodi i shvaćanja žalitelja ne dovode u sumnju visinu utvrđenog iznosa koji je tuženik dužan vratiti u stečajnu masu. Naime, nije odlučno to je li i koje iznose plaćao tužitelj u ime i za račun tužitelja u vezi s 1. Sporazumom.

31. Neosnovan je žalbeni navod da je prihvaćanjem tužiteljevog prijedloga za dopunskim vještačenjem, na okolnost koju je mogao i prije predložiti, počinjena povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. ZPP-a. Naime, sud je taj koji rukovodi vještačenjem i odlučuje koje je dokaze potrebno provesti radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjenica za donošenje pravilne i zakonite odluke, a taj dokaz je bio potreban i prema ocjeni ovog suda.

32. Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 373.a ZPP-a valjalo odbiti tužnikovu žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u pobijanim točkama I. i II. izreke, kako je odlučeno pod točkom I. izreke ove presude.

O žalbi stranaka protiv odluke o troškovima spora (točke IV. izreke).

33. U pravu je tužitelj da je odluka o troškovima spora donesena pogrešnom primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da je prvostupanjski sud cijenio uspjeh stranaka isključivo u odnosu na točku II. i točku III. izreke presude, stavljajući u omjer novčanu visinu koristi koja je presudom dosuđena odnosno odbijena i zatim

vršeći prijebom priznatih troškova strankama u tim omjerima, a pri čemu nije vodio računa o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

34. Prema odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

35. Iz citirane odredbe proizlazi da je kod djelomičnog uspjeha stranaka u sporu sud pri odlučivanju o naknadi parničnih troškova dužan ocjenjivati uspjeh stranaka u odnosu na osnovanost zahtjeva (točka I. izreke pobijane presude) kao i u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva (točke II. i III. izreke).

36. Tužitelj je u konkretnom slučaju uspio u cijelosti s dokazivanjem osnove zahtjeva (pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika), dok je u odnosu na zahtjev za povrat stečene koristi uspio sa 55 %, a tuženik sa 45%.

37. Kako je tužitelj uspio u cijelosti s dokazivanjem osnove zahtjeva, uspjeh dokazivanja osnove se uzima kao uspjeh od 100%, a uspjeh s visinom se uzima 55% tako da zbroj tih omjera iznosi 155%. Podjelom tog postotka s 2 (po osnovu i uspjeha u pogledu visine plus po osnovi uspjeha u pogledu osnove) pa se kao konačni uspjeh tužitelja uzima 77,50%. Od tog uspjeha se oduzima uspjeh tuženika od 22,50% i dobiva se postotak od 55% prema kojem se tužitelju dosuđuje trošak od ukupno potrebnog troška za vođenje ovog spora.

38. Tuženik je osporio visinu troška koji je sud utvrdio potrebnim za vođenje spora ističući da je troškove za sastavljanje dva podneska (od 7. studenog 2022. i 12. ožujka 2024.) i ročišta od 19. listopada 2023. skrivio tužitelj, jer su nastali nakon dopune vještačenja po prijedlogu tuženika iako je mogao vještačenje na tu okolnost predložiti prilikom predlaganja prvog vještačenja. Nije u pravu tuženik da je tužitelj skrivio taj trošak jer sud određuje zadatak vještaku i rukovodi vještačenjem i u konkretnom slučaju je pravilno zaključio da je potrebno dopuniti nalaz i mišljenje vještaka.

39. Prema tome, suprotno žalbenim navodima tuženika, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio potrebnim za vođenje spora i navedene troškove.

40. Međutim, pogrešno je ocijenio kao potreban trošak tužitelja za sastavljanje odgovora na žalbu jer je žalba tuženika protiv prije donesene presude prihvaćena i ta presuda je ukinuta.

41. Prema tome, pravilnom primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a je od priznatog troška tužitelja iz točke 28. obrazloženja, koji se odnose na zastupanje po odvjetniku i sudske pristojbe u ukupnom iznosu od 189.483,22 EUR, umanjeno za trošak sastavljanja odgovora na žalbu od 5. veljače 2021. s PDV-om u iznosu od 14.962,50 EUR, što iznosi 174.520,72 EUR, trebalo priznati 55%, što iznosi 95.986,39 EUR. Tužitelju pripada i trošak vještačenja u iznosu od 1.775,85 EUR, pa mu je trebalo dosuditi trošak u iznosu od 95.986,39 EUR.

42. Budući da je tužitelju dosuđen trošak u iznosu od 15.286,63 EUR, valjalo je za daljnji trošak preinačiti pobijanu točku IV. izreke na temelju odredbe čl. 373. t. 3. ZPP-a i dosuditi tužitelju pored dosuđenog troška i daljnji iznos od 80.699,76 EUR s pripadajućom zateznom kamatom, kako je odlučeno pod točkom II. izreke ove presude.

43. Tužitelj je uspio sa svojom žalbom protiv odluke o trošku pa mu pripada pravo na žalbeni trošak (prema VPS-u od 105.192,82 EUR) i to za sastavljanje žalbe u iznosu od 1.980,00 EUR prema Tbr. 11. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, što uvećano za PDV u iznosu od 495,00 EUR i sudsku pristojbu na žalbu u iznosu od 1.327,22 EUR ukupno iznosi 3.802,22 EUR. Stoga je odlučeno kao pod točkom III. izreke ove presude.

Zagreb, 9. listopada 2024.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **9-3086d-ffbe5**

Kontrolni broj: **01b05-88a10-47fb4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Mirta Matić, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.